

DE BOEKWINKEL OP DE HOEK

ANNIE DARLING

De boekwinkel op de hoek

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

© 2016 Annie Darling
Oorspronkelijke titel: *The Little Bookshop of Lonely Hearts*
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: Wannes Daemen
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: Wöhrmann B.V., Zutphen

ISBN 978 94 027 2110 2
NUR 302
Eerste druk februari 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Uit de London Gazette

IN MEMORIAM

Lavinia Thorndyke, officier in de Orde van het Britse Rijk
1 april 1930 – 14 februari 2015

Lavinia Thorndyke, boekhandelaar, leidsvrouw en onvermoeibaar promotor van de literatuur, is overleden op de leeftijd van 84 jaar.

Lavinia Rosamund Melisande Thorndyke werd op 1 april 1930 geboren als jongste kind en enige dochter van Sebastian Marjoribanks, de derde Lord Drysdale, en zijn vrouw Agatha, dochter van burggraaf en burggravin Cavanagh.

Lavinia's oudste broer Percy kwam om in 1937 terwijl hij vocht voor de loyalisten in Spanje. De tweelingbroers Edgar en Tom, beiden in dienst van de RAF, stierven nog geen week na elkaar tijdens de slag om Engeland. Lord Drysdale overleed in 1947, waarna zijn titel en het familielandgoed in Noord-Yorkshire naar een neef gingen.

Lavinia en haar moeder vestigden zich in Bloomsbury op een steenworp afstand van Bookends, de winkel die Agatha's ouders haar in 1912, op haar eenentwintigste verjaardag, cadeau hadden gedaan in de hoop dat ze daardoor minder tijd zou hebben voor haar activiteiten voor de suffragettebeweging. In een column die Lavinia in 1963 voor het tijdschrift *The Book-seller* schreef, vertelde ze: 'Mijn moeder en ik vonden troost tussen de boekenkasten. Om ons gebrek aan familie te com-

penseren lieten we ons maar al te graag adopteren door de familie Bennet uit *Trots en vooroordeel*, de familie Mortmain uit *Cassandra en het kasteel*, de familie March uit *Onder moeders vleugels* en de familie Pocket uit *Grote verwachtingen*. Tussen de bladzijden van onze lievelingsboeken vonden we wat we zochten.'

Lavinia bezocht de Camden School for Girls en studeerde vervolgens filosofie aan Oxford University, waar ze Peregrine Thorndyke ontmoette, derde en jongste zoon van de hertog en hertogin van Maltby.

Op 17 mei 1952 trouwden ze in de St Paul's Church in Covent Garden, waarna ze als kersvers echtpaar het appartement boven Bookends betrokken. Na de dood van Lavinia's moeder Agatha in 1963 verhuisde het stel naar het huis aan Bloomsbury Square, waar menig jonge schrijver aan de keukentafel werd gevoed, gekoesterd en op weg geholpen.

Vanwege haar verdiensten voor de boekhandel werd Lavinia in 1982 tot officier in de Orde van het Britse Rijk benoemd.

Peregrine overleed in 2010, na een kort ziekbed, aan kanker.

Lavinia is altijd een bekende verschijning gebleven in het straatbeeld van Bloomsbury, fietsend van haar huis naar Bookends. Een week geleden, na een recente aanrijding met een andere fietser, waaraan ze alleen wat schaafwonden en blauwe plekken had overgehouden, is Lavinia onverwacht thuis overleden.

Ze laat één dochter na, Mariana, Contessa di Reggio d'Este, en een kleinzoon, Sebastian Castillo Thorndyke, digitaal ondernemer.

Hoofdstuk 1

De herdenkingsbijeenkomst voor Lavinia Thorndyke werd gehouden aan Endell Street in Covent Garden, in een besloten club voor dames die de literatuur een warm hart toedroegen, een club waarvan ze meer dan vijftig jaar lid was geweest.

In een ontvangstruimte op de tweede verdieping, met houten lambrisering en ramen die uitzicht boden op de bedrijvigheid op straat, kwamen de mensen bij elkaar om haar te gedenken. Hoewel de rouwenden net van Lavinia's begrafenis kwamen, was het een kleurige bedoening. Vrouwen in gebloemde zomerjurkjes, mannen in witte pakken met frisse, fleurige overhemden. Een man was zich zelfs te buiten gegaan aan een eigeel jasje, alsof hij het als zijn persoonlijke missie beschouwde het gebrek aan zon op deze grijze februaridag goed te maken.

Lavinia was dan ook heel duidelijk geweest in de brief met instructies voor haar begrafenis die ze had achtergelaten – 'beslist geen zwart, alleen maar vrolijke kleuren' – en misschien dat het daardoor qua sfeer meer weg had van een tuinfeest dan van een begrafenis. Een tuinfeest met een nogal rauw randje.

Posy Morland was gekleed in het bleekroze, de kleur van Lavinia's lievelingsrozen. Ze had de jurk ergens achter uit haar kast gevist, waar hij al bijna tien jaar hing te hangen, verstopt achter een nepbontjasje met luipaardprint dat ze sinds haar studententijd niet meer had gedragen.

In die tien jaar was er een flinke berg pizza's, behoorlijk wat taart en een enorme hoeveelheid wijn doorheen gegaan. Geen wonder dat de jurk nogal strak om haar borsten en heupen spande, maar het was wat Lavinia zou hebben gewild, dus sjoorde Posy nog maar eens vruchteloos aan het strak zittende roze katoen en nam een slokje champagne, een van de andere expliciete wensen van Lavinia.

Al die rijkelijk vloeiende champagne had het volume van de gesprekken die in de ruimte werden gevoerd aardig opgeschroefd. 'Iedere idioot kan een *Midzomernachtsdroom* op de planken zetten, maar het getuigt van buitengewoon lef om dat in toga's te doen,' hoorde Posy iemand op veel te luide, geaffecteerde toon brallen, en Nina, die naast haar zat, giechelde, wat ze haastig met een kuchje probeerde te verhullen.

'Het geeft niet, volgens mij mogen we gerust lachen,' zei Posy, terwijl de twee mannen achter hen in de hoek zo hard bulderden van het lachen dat een van hen zich bij zijn knieën moest grijpen. 'Lavinia zei altijd dat de beste begrafenissen de beste feestjes werden.'

Nina slaakte een zucht. Ze had een jurk uitgezocht die paste bij de kleur van haar haar, dat op dat moment heftig Pruisisch blauw was. 'God, ik ga haar zo missen.'

'De winkel zal nooit meer hetzelfde zijn zonder Lavinia,' zei Verity, die aan de andere kant van Posy zat, gehuld in het grijs, omdat, zo had ze beargumenteerd, grijs geen zwart was en vrolijke kleuren nu eenmaal niet bij haar teint en karakter pasten. 'Ik denk nog steeds dat ze elk moment kan komen binnenwaaien, helemaal vol van een boek waarin ze de halve nacht heeft zitten lezen.'

'Hoe ze vrijdagmiddag vijf uur altijd champagne-uur noemde,' zei Tom. 'Ik heb haar nooit durven vertellen dat ik eigenlijk niet van champagne hou.'

De drie vrouwen en Tom, samen het personeel van Bookends, hieven hun glazen naar elkaar, en Posy was ervan overtuigd dat ze er allemaal even de tijd voor namen hun beste herinneringen aan Lavinia de revue te laten passeren.

De enigszins ademloze, meisjesachtige stem, haar volmaakte jarendertig-Engels, als van een personage uit een boek van Nancy Mitford.

Dat ze alles had gelezen, iedereen had ontmoet, maar nog steeds enthousiast werd bij de gedachte aan nieuwe boeken en nieuwe mensen.

De rozen in dezelfde tint roze als Posy's jurk die ze elke maandag- en donderdagochtend kocht en die ze nonchalant maar o zo kunstzinnig schikte in een beschadigde glazen vaas die ze in de jaren zestig bij Woolworths had gekocht.

Dat ze hen allemaal *darling* noemde, en dat dat ene woordje zowel hartelijk, verwijtend als plagend kon klinken.

O, Lavinia. Lieve, leuke Lavinia en de honderden kleine dingen die ze voor Posy had gedaan. Nadat Posy's ouders zeven jaar geleden waren omgekomen bij een auto-ongeluk had Lavinia Posy niet alleen werk gegeven, maar ze had haar en haar jongere broertje Sam ook in het appartement boven Bookends laten wonen dat altijd hun thuis was geweest. Posy was dan ook heel verdrietig dat Lavinia er zo plotseling niet meer was, echt heel verdrietig. Het soort verdriet dat in je botten ging zitten en zwaar op je hart drukte.

Maar er waren ook zorgen. Een knagende ongerustheid die zich in Posy's ingewanden had genesteld en die zich daar om de paar minuten even roerde. Wat zou er met Bookends gaan gebeuren nu Lavinia er niet meer was? Het was hoogst onwaarschijnlijk, welhaast onmogelijk zelfs, dat een nieuwe eigenaar Posy en Sam gratis in het appartement boven de winkel zou laten wonen. Dat was gewoon niet zakelijk.

Met het schamele salaris dat Posy als boekverkoper verdiende, zouden ze zich hooguit een piepklein appartementje kunnen veroorloven, ver, héél ver van Bloomsbury, en dan zou Sam misschien naar een andere school moeten. En als Londen sowieso te duur voor hen bleek, zou er wellicht niets anders op zitten dan verhuizen naar Wales, naar Merthyr Dyfan, waar Posy als peuter voor het laatst had gewoond. Daar zouden ze in het bescheiden huis van haar grootouders moeten logeren en zou ze moeten proberen werk te vinden in een van de weinige plaatselijke boekwinkels, voor zover die nog niet allemaal waren verdwenen.

Dus ja, Posy was verdrietig, intens verdrietig, en het verlies van Lavinia deed haar heel veel pijn, maar ze was ook misselijk van de zorgen – ze had vanochtend nog geen hap door haar keel kunnen krijgen – waarover ze zich dan weer vreselijk schuldig voelde, omdat ze eigenlijk alleen maar diepbedroefd zou moeten zijn.

‘Heb jij enig idee wat er nu met de winkel gaat gebeuren?’ vroeg Verity voorzichtig.

Posy realiseerde zich dat ze daar al een hele tijd met zijn vieren zaten, zwiingend en ieder verdiept in zijn eigen gedachten. Ze schudde haar hoofd. ‘We zullen vast snel iets horen.’ Ze deed een poging bemoedigend te glimlachen, maar het voelde meer als een wanhopige grimas.

Verity grimaste terug. ‘Ik zat al meer dan een jaar zonder werk toen Lavinia me aannam, met als enige motivatie dat Verity Love de meest fantastische naam was die ze ooit had gehoord.’ Ze boog zich naar Posy over om in haar oor te sissen: ‘Ik ben geen mensenmens. Ik ben niet goed in sollicitatiegesprekken.’

‘Ik heb nog nooit een sollicitatiegesprek gevoerd,’ zei Posy, omdat ze altijd bij Bookends had gewerkt. Van haar achtentwintig jaar had ze er vijfentwintig in en om Bookends doorgebracht, waar haar vader bedrijfsleider was geweest en haar moeder de

tearoom had gerund die aan de winkel vastzat. Posy had het alfabet onder de knie gekregen terwijl ze boeken op de planken zette, en ze had leren rekenen met wisselgeld. ‘Ik heb geen cv, en als ik dat wel zou hebben, zou het nauwelijks één A4’tje in beslag nemen.’

‘Lavinia heeft mijn cv niet eens bekeken – wat maar goed was ook, aangezien ik bij mijn vorige drie baantjes was ontslagen.’ Nina stak haar armen uit, zodat die voor de anderen goed zichtbaar waren. ‘Ze vroeg alleen of ze mijn tattoos mocht zien, en dat was het dan.’

Op haar ene arm had Nina een afbeelding van verwelkte rozenblaadjes en doorns, die een citaat uit *Woeste hoogten* omlijstten: ‘Waar onze zielen ook van gemaakt mogen zijn, zijn ziel en de mijne zijn dezelfde.’ Haar andere arm was, voor de broodnodige afwisseling, bedekt met een volledige *sleeve* die het theepartijtje van de gekke hoedenmaker uit Alice in Wonderland verbeeldde.

Vervolgens keken de drie vrouwen Tom aan, omdat het zijn beurt was zijn ongeschiktheid voor een baan buiten Bookends op te biechten.

‘Ik ben aan het promoveren,’ bracht hij hun in herinnering. ‘Ik zou makkelijk wat meer onderwijs- of onderzoekswerk kunnen doen, maar dat wil ik niet. Ik wil bij Bookends werken. Op maandag hebben we taart!’

‘We hebben elke dag taart,’ verklaarde Posy. ‘Hoor eens, we weten geen van allen wat er gaat gebeuren, dus ik denk dat we gewoon moeten doorgaan totdat... nou ja, totdat het niet meer doorgaat. Laten we vandaag vooral stilstaan bij hoeveel we van Lavinia hielden en –’

‘Ah! Daar zitten jullie. Lavinia’s zootje ongeregeld. Haar persoonlijke verzameling drop-outs,’ klonk plotseling een stem. Een diepe, aangename stem die aantrekkelijk zou zijn geweest als er niet altijd zulke bijtende, sarcastische dingen mee werden gezegd.

Posy keek op naar Sebastian Thorndykes gezicht, een gezicht dat bijzonder aantrekkelijk had kunnen zijn als er niet altijd zo'n hatelijke grijns op had gelegen, en even vergat ze dat ze eigenlijk alleen maar moest denken aan hoeveel ze van Lavinia had gehouden. 'Ah, Sebastian,' snauwde ze. 'De zogenaamde zelfverklaarde grootste lomperik van Londen.'

'Niet zogenaamd of zelfverklaard,' zei Sebastian op de zelfvoldane, van zichzelf overtuigende, aanmatigende manier die hij op zijn tiende al perfect onder de knie had gehad en die altijd maakte dat Posy haar handen als vanzelf tot vuisten balde. 'De Daily Mail heeft het al gezegd én de Guardian, dus moet het wel waar zijn.' Hij keek op Posy neer, en zijn blik bleef even rusten op haar borsten, die de knoopjes van haar jurk eerlijk gezegd ook wel tot het uiterste op de proef stelden. Eén onverwachte beweging en haar beha met opzichtige opdruk van M&S zou voor iedereen in de ruimte zichtbaar zijn, wat natuurlijk altijd ongepast zou zijn, maar bij een herdenkingsbijeenkomst al helemaal. Vooral ten overstaan van Sebastian, al had die intussen zijn blik losgemaakt van haar borsten om de ruimte rond te kijken, waarschijnlijk om te zien of er iemand was die hij nog niet had beledigd.

Je wist het nooit met Sebastian, Lavinia's enige kleinkind. Posy was op slag verliefd op hem geworden toen ze als meisje van drie Bookends binnen was gekomen en voor het eerst de arrogante jongen van acht met zijn lieve glimlach en ogen zo donker als de puurste chocolade had ontmoet. Ze was verliefd gebleven op Sebastian, had als een trouwe, toegewijde puppy door heel Bookends achter hem aan gelopen tot ze tien was en hij haar had opgesloten in het donkere kolenhok onder de winkel, waar het krioelde van de spinnen, kevers, ratten en allerlei ander kruipend, ziekteverspreidend ongedierte. Vervolgens had hij gezegd dat hij geen idee had waar ze was, en pas toen haar moeder gek van ongerustheid de politie wilde bellen, had hij opgebiecht wat hij had gedaan.

Uiteindelijk was Posy de hele kolenhokaffaire wel weer te boven gekomen – al weigerde ze tot op de dag van vandaag haar hoofd ook maar door het luik te steken – maar sinds die dag was Sebastian haar aartsvijand gebleven. Gedurende zijn norske, nuk-kige tienerjaren, zijn tijd als verwaande twintiger, toen hij een fortuin had verdiend met het ontwikkelen van vreselijke websites (Zinger, of was het Minger, was een ernstig dieptepunt geweest, zelfs voor hem), en nu dus als losbandige dertiger die voortdurend met zijn gezicht in de bladen stond, meestal met een mooi blond model-sterretje of wat dan ook aan zijn arm.

Zijn bekendheid had een hoogtepunt bereikt na zijn eerste en laatste optreden in het BBC-programma Question Time, waarin hij tegen een rood aangelopen parlamentslid dat zich heftig opwond over alles, van immigranten tot milieueffingen, had gezegd dat hij dringend behoefte had aan een goede beurt en een cheeseburger. En later, toen een vrouw uit het publiek een lang, breedspakig betoog over lerarsalarissen had gehouden, had Sebastian op lijzige toon verklaard: ‘God, wat saai. Zonder borrel kan ik dit echt niet aan. Mag ik naar huis?’

Vanaf dat moment waren de kranten hem de grootste lomperik van Londen gaan noemen, een naam die Sebastian sinds die tijd ook alle eer had aangedaan – niet dat hij ook maar enige aanmoediging nodig had om zich onaangenaam en uiterst beledigend te gedragen. Posy vermoedde dat het beledigen zo’n vijfenzeventig procent van zijn DNA uitmaakte.

Het was dus niet moeilijk een hekel aan Sebastian te hebben, maar het was tegelijkertijd ook niet echt moeilijk zijn knappe uiterlijk te waarderen. Wanneer zijn lippen niet spottend waren vertrokken, had hij nog steeds een lieve glimlach, en natuurlijk die o zo donkere ogen die hij van zijn Spaanse vader had geërfd (zijn moeder, Mariana, had altijd een zwak gehad voor mediterrane mannen). Zijn haar was al net zo donker, en het viel in en-

gelachtige krullen die ervoor gemaakt leken door vrouwen om hun vingers te worden gewonden.

Sebastian had een lang en soepel lijf (ruim één meter negentig volgens het tijdschrift Tatler, dat hem, ondanks alle bewijzen van het tegendeel, nog steeds bestempelde als een van de begeerlijkste vrijgezellen van het land) en hij had een voorliefde voor maatpakken die zo strak om zijn lijf sloten dat het op het randje van obscene was. Vandaag droeg Sebastian, overeenkomstig de laatste wens van Lavinia, een marineblauw pak en een rood overhemd met witte stippen dat paste bij zijn pochet...

‘Morland, sta niet zo naar me te staren. Je begint te kwijlen,’ zei hij.

Posy’s gezicht werd net zo rood als zijn overhemd, en haastig sloot ze haar mond, die open had gehangen. Onmiddellijk deed ze hem echter weer open. ‘Echt niet. Nooit. Dat had je gedroomd.’

Haar protest gleed moeiteloos van Sebastians met teflon beklede huid.

Ze maakte zich klaar om iets buitengewoon vernietigends tegen hem te zeggen zodra ze iets buitengewoon vernietigends had verzonnen, toen Nina haar aanstootte. ‘Posy, doe een beetje aardig,’ siste ze haar toe. ‘We hebben net zijn grootmoeder begraven.’

Dat was waar. En Lavinia was altijd de zwakke plek geweest in Sebastians op maat gemaakte harnas van schofterigheid. Met een ‘Kom, oma, dan gaan we een cocktail drinken’ was hij meer dan eens de winkel binnengestormd. Hij kwam nooit gewoon ergens binnen wanneer hij ook binnen kon stormen. ‘Wat dacht je van een joekel van een martini?’

Lavinia had zielsveel van Sebastian gehouden, ondanks zijn vele tekortkomingen. ‘Je kunt hem ook niet alles kwalijk nemen,’ had ze maar al te vaak gezegd wanneer Posy weer eens over een van zijn wandaden zat te lezen, of het nu ging over een relatie met een getrouwde vrouw of over HookUpp, die geestdodende da-

tingapp van hem die hem miljoenen had opgeleverd. ‘Mariana heeft die arme jongen altijd veel te veel verwend.’

Eerder, in de kerk, had Sebastian een grafrede voor Lavinia voorgedragen waarbij iedereen bijna van de bank was gerold van het lachen. Terwijl de meeste vrouwen en een paar mannen zich in allerlei bochten hadden gewrongen om hem maar zo goed mogelijk te kunnen zien, had hij zo’n levendig en duidelijk beeld van Lavinia geschetst dat het had geleden alsof ze naast hem stond. Maar toen had hij zijn praatje afgesloten met een citaat uit Winnie de Poeh, een boek, zo zei hij, dat Lavinia hem, toen hij nog klein was, ontelbare keren had voorgelezen.

“Hoe gelukkig ben ik, dat ik iets heb wat afscheid nemen zo moeilijk maakt,” had Sebastian gezegd, en alleen iemand die Sebastian zo goed kende als Posy had kunnen horen dat zijn stem heel even brak, een piepkleine, hartverscheurende trilling. Even had hij naar zijn aantekeningen gestaard, waarnaar hij nog geen enkele keer had gekeken, maar het volgende ogenblik had hij weer opgekeken met die stralende, zorgeloze glimlach van hem en was het moment voorbij geweest.

Nu realiseerde Posy zich dat hoeveel verdriet zij zelf ook had, Sebastian nog veel meer verdriet moest hebben. ‘Ik vind het heel erg voor je,’ zei ze dus. ‘We leven allemaal ontzettend met je mee, Sebastian. Ik weet hoezeer je haar zult missen.’

‘Dank je, dat is heel aardig van je.’ Zijn stem brak weer, en zijn glimlach verdween, al was die alweer terug voordat Posy met haar ogen had kunnen knippen. ‘We leven met je mee. God, wat een cliché. Het betekent eigenlijk niet echt iets, of wel? Ik haat clichés.’

‘Dat zeggen mensen alleen omdat het heel moeilijk kan zijn te weten wat je moet zeggen wanneer iemand is over –’

‘Je bent nu wel heel serieus, Posy. Zo saai. Ik heb liever dat je gewoon hatelijk doet,’ zei Sebastian.

Verity, die een hekel had aan alles wat ook maar enigszins op een confrontatie leek, hield een servet voor haar gezicht, Nina maakte nogmaals een sissend geluid en Tom richtte een hoopvolle blik op Posy, alsof hij wachtte op de vlijmscherpe opmerking waarmee ze Sebastian de grond in zou boren, maar dan kon hij lang wachten.

‘Lomp. Erg lomp,’ was het enige wat ze zei. ‘Ik had gedacht dat je op een dag als vandaag toch wel iets minder onhebbelijk zou kunnen zijn dan normaal. Je moest je schamen.’

‘Ja, ik moest me schamen. En ik had gedacht dat jij op een dag als vandaag je haar wel had kunnen borstelen.’ Sebastian had zelfs het lef een pluk van Posy’s haar op te tillen voordat ze zijn hand kon wegslaan.

Posy had heel graag haar gehad dat je zou kunnen beschrijven als lokken of strengen of zelfs als een glanzende, soepel vallende dos. In werkelijkheid was haar haar bruin met wat rood erin – wat ze zelf in een bepaald licht graag kastanjebruin noemde – en oefende het eenzelfde aantrekkingskracht uit op knopen als honing op bijen. Als zij haar haar borstelde, veranderde het in een gigantische pluizenbol, en als ze het kamde, was dat een pijnlijke en heilloze missie omdat ze dan de ene knoop na de andere tegenkwam, dus stak ze het meestal nonchalant op met wat ze ook maar bij de hand had. Meestal gebruikte ze een potlood, maar vandaag had Posy extra haar best gedaan en haarspelden genomen, zij het wel in allemaal verschillende kleuren. Ze had gehoopt op een eclectisch, bohemienachtig resultaat, maar blijkbaar was dat niet gelukt. ‘Mijn haar is niet van het borstelbare soort,’ zei ze op verdedigende toon.

‘Inderdaad,’ beaamde Sebastian. ‘Het is meer het soort haar waar vogels graag een nest in bouwen. Hup, kom eens overeind!’

Zijn toon was, zoals gewoonlijk, zo gebiedend dat Posy al aanstalten maakte om op te staan, toen het tot haar doordrong dat ze dat natuurlijk absoluut niet hoefde te doen. Ze zat daar prima, en

bovendien had ze al twee glazen champagne gedronken op een nuchtere maag en had de structuur van haar benen op dat moment verdacht veel weg van drillpudding. ‘Ik blijf zitten waar ik zit, als je het niet erg vindt... Wat doe je nou?’

Wat Sebastian deed, was haar stevig vastpakken. Onder haar oksels, om precies te zijn, en hij stond aan haar te sjorren alsof ze een stuk steviger en zwaarder was gebouwd dan de vrouwen met wie hij meestal werd gesignaleerd. Ze weigerde overeind te komen, totdat zijn sjorren en haar tegenstribbelen uitliepen op het onvermijdelijke: twee van de knoopjes van het lijfje van haar jurk begaven het, en plotseling was haar beha in volle glorie zichtbaar voor iedereen die toevallig in haar richting keek.

En toevallig keek het merendeel van de gasten op dat moment naar hen, omdat je niet vaak twee mensen slaags zag raken op een begrafenis.

‘Laat me los!’ gromde Posy, terwijl Verity haar een servet toeschoof waarmee ze het ergste kon bedekken. De knoopjes hadden onder zo’n grote spanning gestaan dat ze met enorme kracht de ruimte door waren geschoten. ‘Kijk nou wat je doet!’ Ze keek op naar Sebastian, die met een ongegeneerd wellustige blik stond te kijken naar wat hij had gedaan.

‘Als jij gewoon was opgestaan toen ik je dat vroeg –’

‘Je vroeg helemaal niets, het was een bevel. Je hebt niet eens “alsjeblieft” gezegd!’

‘Nou ja, die jurk is sowieso veel te strak. Het verbaast me niets dat je knopen er de brui aan hebben gegeven na wat jij ze hebt laten doorstaan.’

Posy deed haar ogen heel even dicht. ‘Ga weg. Ik kan jou er nu niet bij hebben. Niet vandaag.’

Haar woorden leken niet door te dringen tot Sebastian, die inmiddels aan haar arm stond te trekken. ‘Stel je niet zo aan. De advocaat wil je spreken. Hup, in de benen.’

De aandrang Sebastian zwaar lichamelijk letsel toe te brengen verdween even onverwacht als hij was opgekomen, om plaats te maken voor een onaangenaam gevoel in haar ingewanden dat maakte dat Posy plotseling blij was dat ze geen hap door haar keel had kunnen krijgen. ‘Nu? Wil hij me nú spreken?’

Met een ongeduldige hoofdbeweging verzuchtte hij: ‘Ja. Jezus! Er zijn hele oorlogen uitgevochten in minder tijd dan het kost om jou je stoel uit te krijgen.’

‘Maar dat had je niet gezegd. Je begon alleen maar bevelen uit te delen en aan me te sjorren.’

‘Ik zeg het nu. Echt, Morland, alle levenslust vergaat me hier.’

Weer sloot Posy haar ogen om de bezorgde gezichten van de rest van het personeel van Bookends maar niet te hoeven zien. ‘Waarom wil hij me spreken? We zijn nog met de herdenkingsbijeenkomst voor Lavinia bezig. Kan het niet later?’

‘Blijkbaar niet.’ Nu was het Sebastians beurt om zijn ogen even dicht te doen en zijn vingers aan weerszijden van de rug van zijn elegante adelaarsneus te leggen. ‘Als je nu niet snel in beweging komt, gooi ik je over mijn schouder, en God weet dat ik echt niet op een hernia zit te wachten.’

Onmiddellijk sprong Posy overeind. ‘Zo zwaar ben ik nu ook weer niet! Dank je,’ zei ze vervolgens tegen Nina, die wapperde met een veiligheidsspeld die ze uit de krochten van haar tas had opgediept.

Het volgende moment werd ze, terwijl ze haar best deed de twee helften van haar jurk weer bij elkaar te krijgen, door Sebastian, die zijn handen maar niet thuis leek te kunnen houden, zo ongeveer de ruimte uit gesleurd.

Ze liepen – nou ja, Sebastian beende met enorme passen en Posy probeerde hem op een sukkelrafje bij te houden – een lange

gang door vol portretten van achtenswaardige, inmiddels overleden dames die lid waren geweest van de club.

Net op het moment dat ze langs een deur liepen waar PRIVÉ op stond, zwaaide die open. Een kleine, in het zwart gehulde vrouw kwam tevoorschijn, bleef heel even staan en stortte zich toen op Posy. ‘O, Posy! Is het niet verschrikkelijk?’

Het was Mariana, de moeder van Sebastian, Lavinia’s enige kind. Ondanks de wens van Lavinia was ze van top tot teen in het zwart gekleed en droeg ze over haar strenge outfit ook nog eens een mantilla. Een tikje overdreven, maar van een dramatisch gebaar was Mariana nooit vies geweest.

Posy sloeg haar armen om de oudere vrouw heen, die zich aan haar vastklampte alsof ze de laatste reddingsband op de Titanic was. ‘Het is verschrikkelijk, ja.’ Posy slaakte een zucht. ‘Ik had bij de kerk nog geen gelegenheid gehad je te spreken, maar ik leef echt heel erg met je mee.’

Mariana vond het tenminste niet nodig met een sarcastische opmerking te reageren op Posy’s maar al te vaak gebruikte formulering. In plaats daarvan klemde ze haar handen om die van Posy, terwijl er langzaam een traan over het gladde babyhuidje van haar wang gleed. Ze had wel het een en ander laten doen, maar zelfs wat vakkundig en discreet aangebrachte fillers en een beetje botox deden niets af aan Mariana’s tere, breekbare schoonheid.

Ze deed Posy denken aan een pioenroos die schitterend had gebloeid en nu nog één zonnige dag verwijderd was van een voorzichtig en sierlijk verval; als je heel goed keek, begonnen de blaadjes al een klein beetje te verwelken.

‘Wat moet ik zonder mama?’ vroeg Mariana Posy op treurige toon. ‘We spraken elkaar elke dag, en ze maakte me er altijd op attent wanneer de jackpot van EuroMillions niet was gevallen, zodat ik de butler eropuit kon sturen om een lot te kopen.’

‘Ik zal je voortaan bellen wanneer de jackpot van EuroMillions niet is gevallen,’ beloofde Posy, terwijl Sebastian zijn armen over elkaar sloeg en zich met een vermoeide zucht tegen de muur liet zakken, alsof hij ook elk moment tot EuroMillions-corvee kon worden veroordeeld.

Mensen dachten dat Mariana een onnozele vrouw was doordat ze altijd iets vaag hulpeloos uitstraalde, waarmee ze al vier echtgenoten had weten te strikken, de een nog rijker en met meer aanzien dan de andere, maar tegelijkertijd was ze net zo aardig als Lavinia was geweest. Zelfs nog liever: Lavinia had geen geduld gehad voor dwazen, maar Mariana was zo teerhartig dat ze geduldig meeleeftte met iedereen die het moeilijk had.

Toen Posy’s ouders waren omgekomen, waren Lavinia en haar man Peregrine twee rotsen in de branding geweest, maar Mariana was onmiddellijk overgevlogen uit Monaco om Posy en haar broertje Sam mee te nemen naar Regent Street. Ze had met Posy – volledig lamgeslagen bij de gedachte dat ze op haar eenentwintigste plotseling wees was geworden én voogd van een jochie van acht dat zich geen raad wist met zijn verdriet – een bezoek gebracht aan Jaeger om een jurk en een jas voor de begrafenis te kopen. Terwijl Posy alles wat haar werd aangegeven op de automatische piloot aan en uit had staan trekken, was Mariana de paskamer in gekomen, had haar handen om Posy’s gezicht gelegd en gezegd: ‘Ik weet dat je mij een onnozele, ijdele vrouw vindt, maar de begrafenis zal heel zwaar worden, lieverd, misschien wel de zwaarste dag die je ooit voor je kiezen zult krijgen. Een mooie jurk, een goed gemaakte jas... dat is je harnas. En dan hoeft je over die twee dingen in elk geval geen zorgen meer te maken; ik weet immers dat je de last van de hele wereld op je arme jonge schouders draagt.’

Nadat de jurk en de jas waren aangeschaft, had Mariana hen meegenomen naar Hamleys Toy Shop om voor Sam een giganti-

sche treinset te kopen, die, wanneer hij volledig was uitgelegd, hun hele woonkamer en een groot deel van de gang in beslag had genomen.

Vanaf dat moment had Mariana om de paar maanden een pakket gestuurd met designerkleren voor Posy en speelgoed voor Sam. Hoewel Mariana in de veronderstelling leek te verkeren dat Posy zich in een maatje XS kon persen, terwijl ze toch op zijn minst M had, en dat Sam de afgelopen zeven jaar acht was gebleven, waren haar bedoelingen alleen maar goed.

En op deze voor Mariana misschien wel zwaarste dag ooit wilde Posy graag alles doen wat in haar macht lag om haar pijn te verzachten. Ze kneepeven in Mariana's handen. 'Als er ook maar iets is wat ik voor je kan doen, iets wat je nodig hebt, zal ik proberen je te helpen. En dat zeg ik niet alleen omdat mensen dat in dit soort situaties nu eenmaal zeggen. Ik méén het.'

'O, Posy, niemand kan me helpen,' zei Mariana bedroefd.

Posy probeerde nog andere troostende woorden te verzinnen, maar haar keel deed pijn en haar ogen prikten, alsof haar eigen tranen ook heel hoog zaten. Dus staarde ze zwijgend naar de veiligheidsspeld die haar jurk bij elkaar hield, totdat Mariana haar handen uit die van Posy trok en zei: 'Ik moet alleen zijn met mijn gedachten.'

Sebastian en Posy keken Mariana na tot ze om de hoek was verdwenen. 'Ik kan je vertellen dat ze zich na drie minuten alleen met haar gedachten al stierlijk verveelt,' zei hij tegen Posy. 'Vijf, hooguit.'

'O, ik ben ervan overtuigd dat dat niet zo is,' zei Posy, al twijfelde ook zij wel degelijk aan Mariana's uithoudingsvermogen. Van iemand die zoveel echtgenoten had versleten kon niet worden verwacht dat ze heel goed alleen kon zijn. 'Hoe zat het met die advocaat?'

'Hierheen,' zei Sebastian, een deur openhoudend en Posy een